

Ця запізнiла пристрасть — то страждання,
Що сколихнуло весь Марiєнбад, —
Вiн не боїться осуду: остання
Любов — сильнiша першої стократ.
Чи ж винен вiн, що серце не старiє
I що любов проходить, як стихiя?

Вже сiмдесят минуло, а душа —
Як в юнака, вiн сам тепер — як Вертер,
Адже любов i мертвих воскреша,
I не дає нi жищ, нi померти, —
Життя i смерть, немовби на двобiй,
Не раз вiч-на-вiч сходяться у нiй.

I вiн у тiй любовi, одержимий,
На волоску мiж смертю i життям,
Мов на хрестi розiп'ятий мiж ними,
Конає в муках пристрастi, хоч сам
За бiль сльози чи усмiшки Ульрiки
Спинив би мить i мучився б вовiки.

Вiн зболено витатиме, як птах,
У нездiйснених мрiях i любовi,
Останнiй поцiлунок на устах
Горiтиме i в темрявi гробовiй, —
Його любов не згасне й не згорить,
Хiба в душi зупиниться, як мить.

Його любов — як музика, як пiсня,
Народжена у щастi i в журбi,
Така свята й неpiзнана, хоч пiзня,
Як таїна, захована в собi, —
Невже на схилi вiку через неї
Вiн в пристрастi згорить, як у Помпеї?

Вже третій рік він мучиться у ній,
Німіючи в задумі і скорботі, —
Його любов, як повідь навесні,
Що раз, то більш бунтується у плоті
І, чуючи покликання своє,
«Трилогією пристрасті» стає.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.